

Arnošt Vašíček

STRÁŽCI TAJEMSTVÍ

Pátrání po neznámých učitelích lidstva

MYSTERY
FILM

Arnošt Vašíček

STRÁŽCI TAJEMSTVÍ

Pátrání po neznámých učitelích lidstva

Arnošt Vašíček

STRÁŽCI TAJEMSTVÍ

Pátrání po neznámých učitelích lidstva

MYSTERY
FILM

Arnošt Vašíček: STRÁŽCI TAJEMSTVÍ

1. vydání

Copyright ©Arnošt Vašíček

Veškerá práva vyhrazena (All rights reserved)

Tato kniha ani jakákoliv její část nesmí být publikována, kopírována, elektronicky ani jiným způsobem šířena bez výslovného povolení.

Vydal: Arnošt Vašíček – Mystery Film, Mánesova 20, Ostrava 2

Fotografie© Ondřej Machel (str. 15, 17, 24, 35, 36, 70, 84 a 87), Profimedia (str. 90, 98, 110, 111, 114, 120, 126, 128, 129, 134, 138, 144, 149), Arnošt Vašíček a archiv Mystery Filmu

Obálka, grafická úprava a sazba Daniele Janošcová

Vytiskl Tisk Centrum, 664 48 Moravany u Brna

Mystery Film

Ostrava 2024

ISBN 978- 80-87730-70-6

OBSAH

11 I. MIMOZEMŠŤANÉ NA ÚSVITU VĚKŮ

13 Bytosti odjinud

33 Bohyně, nebo astronautka?

42 Příliš podivné sochy

47 Kamenné dědictví obrů

54 Velmistři magie

62 Záhada trojúhelníkových hlav

68 Velesvatyně očí

75 II. TAJUPLNÉ OBJEVY

77 Nejstarší město světa

84 Poklad z jeskyně

89 Chrám posvátného T

102 Příliš podezřelé shody

109 III. STÁLE TAJEMNÁ ATLANTIDA

111 Drtivý úder

120 Ztracené království

126 Překvapivá záměna

139 Rodiště boha Thovta

149 Zatykač na Atlanty

163 Zpět za Heraklovy sloupy

175 Byl jednou jeden ostrov

„Rádi bychom vyzkoumali, jak dalece je shoda některých náboženství a legend dílem náhody, nebo jak dalece by mohla být odrazem existence nějaké dávné, naprosto neznámé civilizace, o níž nemáme ani potuchy a jejíž každá jiná stopa zmizela.“

Frederic Soddy, nositel Nobelovy ceny za chemii

Pochybovat o tom se již nedá. Kdosi neznámý tady rozhodně byl. Už na samém úsvitu věků se po naší planetě pohybovaly výjimečné bytosti. Zaostalé lidstvo převyšovaly nejen jedinečnými znalostmi, ale jak se zdá i tělesně. Legendy a mýty je nazývají „Strážci“, „Zářícími“, „Mágy“, „Velkými učiteli“ anebo je rovnou posazují na piedestal vyhrazený bohům. Kdo ale byli oni neznámí doopravdy a odkud přišli? Sestoupili z nebes? Nacházela se jejich mateřská planeta kdesi v hlubinách vesmíru? Pokud ano, jak je možné, že se nám tak dokonale podobali? Byli to tedy spíš příslušníci ryze pozemské, ovšem velmi vyspělé civilizace, tvůrčí zlatého věku lidstva? Pocházeli z bájně Atlantidy či z jiného prastarého kontinentu, který zničila živelná katastrofa a donutila je hledat si nový domov?

Pokusme se najít odpovědi na tyto otázky. Vydejme se po stopách Strážců tajemství.

I.

MIMOZEMŠTANÉ NA ÚSVITU VĚKŮ

BYTOSTI ODJINUD

Ten paradox se nedá přehlédnout. Zatímco všude okolo ještě nejméně pár dalších tisíc let se lidská pospolitost teprve odhodlávala opustit jeskyně a otevřené tábory zaměnit za primitivní chaty prvních vesnic, v údolí Jordánu už stálo gigantické město. Na rozloze asi čtyř hektarů žilo téměř 2 000 lidí. Nejodvážnější odhady dokonce hovoří o dvojnásobném počtu. Sídlo pojmenované podle kanaánského měsíčního božstva Yariho (Jericho) zbudovali neznámí stavitelé před více než 11 000 lety a důkladně ho opevnili. Do tvrdé skály vysekali přes dva metry hluboký a téměř devět metrů široký příkop. Za ním se tyčily mohutné hradby. Po celé délce dosahovaly výšky čtyř metrů. Fascinující je i dvoumetrová šířka. K jejich navržení bylo potřeba přes 10 000 tun kamene. Takový projekt vyžadoval nejen nesmírné úsilí, ale i velmi dobré plánování a organizaci práce. Ve stavbě byly překvapivě použity i pálené cihly. Lidé té doby ale ještě neznali keramiku!

Skutečnou podobu původních hradeb Jericha neznáme. Podle Bible se zřítily, až když je o tisíce let později Židé obcházeli s archou úmluvy.

I trosky hradeb působí monumentálně.

Hádankou je i samotná věž uprostřed hradeb. Byl to skutečný mrakodrap své doby. Je zbudován z neopracovaného kamene a má mírně kuželovitý tvar. Dole dosahuje průměru devíti metrů, nahoře je o dva metry užší. Krátký průchod na úpatí vede k uzavřenému, omítnutému schodišti. To má 22 schodů, vytvořených z hladkých vápencových kamenných bloků. Chůze po nich vyžaduje jistou opatrnost. Každý schod je sice 75 cm široký, ale do hloubky má jen 15 až 20 cm a jeho výška dosahuje až 39 cm. Navíc sklon schodiště místo dnešních 30 stupňů strmě stoupá ve sklonu 60 stupňů.

Vědci se nedokáží shodnout, jak dlouho budování věže trvalo. Hovoří se o deseti letech. Samotné schodiště prý sto mužů zvládlo za sto dnů. Otázkou je, jak se do úzkého prostoru vtěsnali. Leda by netradičně bylo postaveno jako první. Pozoruhodné je, že stěny, které ho obklopují, jsou omítnuty.

Na vrcholu se věž otevírá tak, že v nejdelší den v roce, tedy o letním slunovratu, mohl pozorovatel sledovat slunce, jak zapadá za vrch Quruntul v Judských horách. Samozřejmě na chlup přesně to platilo před jedenácti tisíci lety.

Izraelský archeolog Ran Barkai z toho usoudil, že věž neměla obranný charakter, jak se při jejím objevení předpokládalo, ale že šlo o jednu z prvních astronomických

Poté, co podle Bible Satan pokoušel na vrchu Quruntul Ježíše, dostalo místo název Hora pokušení. Po západu slunce její stín dopadá na Jericho.

observatoří na světě. Později vystoupil s hypotézou, že věž byla vybudována jako symbolický štít proti temnotě. Počítačové simulace mu naznačily, že večer letního slunovratu – nejdelšího dne v roce, který zároveň ohlašuje nadcházející temnější období – stín nedaleké hory Quruntul nejprve zasáhl věž Jericha, pozvolna obestřel její trup, pak se rozšířil a pohltil celé město.

Musela to být úžasná podívaná. Zvlášť pokud shromážděný dav byl předem upozorněn, co se stane.

Ran Barkai je přesvědčen, že stavitelé věže chtěli ohromit a zároveň vystrašit obyvatele města, a tak je přimět ke spolupráci na novém způsobu života.

Je nesporné, že vzdělaní kněží a elity starověkých civilizací dovedli využívat astronomické úkazy jak k upevnění víry a prosazení své nadřazenosti či dosažení jiných cílů, tak k vytvoření fascinujícího divadla.

Kukulkánova pyramida v Chichén Itzá je zasvěcena Opeřenému hadu, který již po celé věky, alespoň obrazně, sestupuje ke svým uctívacům. Dvakrát v roce, o jarní a podzimní rovnodennosti, zde lze zhlédnout jedinečné představení hry světla a stínu.

Mayové sice vynikali astronomickými i stavitelskými znalostmi, ale až tisíce let po budovatelích jerišké věže.

V ony dny odpoledne slunce vrhá stínový obrys rohů devíti pyramidových teras na severozápadní zeď schodiště. Sít světelných trojúhelníků, oddělených tenkými liniemi stínů, vypadá jako šupinatá hadí kůže. Ta, jak slunce zvolna klesá k obzoru, se neustále pohybuje a vlní. Zeď, vlastně masivní kamenné zábradlí, je dole ukončena obrovskou hadí hlavou. Její podoba ještě více zesiluje ohromující představení. Celé tři hodiny světlo klouže pomalu dolů a vytváří sugestivní představu obrovského hada, plazícího se z vrcholu pyramidy. Člověk má najednou pocit, že se otevřela brána do jiného světa. Všednost je na krátký čas poražena. Ze zapovězené zóny vystoupily neznámé síly.

Ran Barkai je přesvědčen, že stín hory požírající věž a postupně i celé Jericho měl vyvolat zděšení a posílit nadvládu nastupující moci. „Aby přiměli vesničany k těžké práci při stavbě věže, političtí vůdci možná zmanipulovali strach z tmy a zapadajícího slunce,“ spekuluje. „Zdá se, že jde o starý trik, a ne o moderní vynález.“

Tohle vyjádření připomíná prastarou hádanku, zda dříve bylo vejce nebo slepice. Pokud tehdejší vládci Jericha přiměli obyvatele města k stavbě věže strachem ze tmy, která vše požírá, jak toho dosáhli, když věž ještě nestála? A i další archeologovo vyjádření zavání paradoxem. „Nikdy předtím nikdo nevytvořil něco podobného.“

Byl to první mrakodrap, první veřejná budova na světě.“ A vzápětí jedním dechem dodává: „Jeho tvůrci museli mít úžasné astronomické a stavitelské znalosti a značné zkušenosti s opracováním kamene.“ Ale kde je nabyli, když v ten čas ještě nikdo nic nepostavil? Řídil výstavbu věže tedy někdo jiný? Byla určena opravdu jen k slunovratové stínohře, nebo sloužila k nám neznámému účelu?

ARCHITEKTI Z NEZNÁMA

Jericho nabízí archeologům i nesčetná další překvapení. Vše zde jako by předběhlo čas. „*Pozorujeme nečekaný vývojový skok... velkolepý skok, jehož příčiny jsou nám dosud neznámé,*“ napsal archeolog James Mellaart.

Domy stály na kamenných základech. Dveře visely v dřevěných zárubních. Stěny místností byly opakovaně a pečlivě vymalovány narůžovo, sytě žlutou nebo jasně červenou barvou. Nescházely krby a zabudovaná umyvadla. Některé podlahy měly podloží, které vstřebávalo vlhkost nebo izolovalo proti chladu. Nedaleko města se nacházely obrovské sýpky. Jenže tehdy se ještě nepěstovaly kulturní plodiny. Zemědělství se dosud nezrodilo. Bylo zde uskladněno neuvěřitelně velké množství nasbíraných semen divokého ječmene?

„*Kdo mohl v tak dávných dobách postavit toto vyspělé město, kdo šel bydlet do tak nepříznivých podmínek a komu sloužila tato opevněná zásobárna?*“ ptá se

Jistě není náhodou, že právě nedaleko Jericha byly nalezeny nejstarší masky světa. Koho představují a k jakým rituálům byly asi používány?

americký badatel Zecharia Sitchin a sám si odpovídá, že než se zde usadil člověk, bylo to sídlo bohů. Jericho a nedaleké sídliště Tell Ghassul v Jordánsku tvořily dvojici základů mimozemských Anunnaků, kteří k nám opakovaně dorazili z planety Nibiru.

Tato hypotéza sice vysvětluje, proč se v údolí Jordánu zrodilo moderní městské osídlení o tisíce let dříve než první metropole v údolí Nilu anebo v Mezopotámii, ale zároveň vyvolává neodbytnou otázku. Jestliže Jericho původně obývaly velmi vyspělé bytosti odjinud, proč bylo město tak důkladně obehnané hradbami? Na Zemi přece tehdy neexistoval nepřítel, který by mohl mimozemské vetřelce ohrozit.

„Ty úplně první, původní hradby neměly obranný charakter. Sloužily jako mohutné hráze proti záplavám, které navzdory převládajícímu suchému počasí bývaly v této oblasti ničivé.“

Překvapivou odpověď archeologů vyvrátily nejnovější poznatky. Velká voda nehrozila. Tak k čemu ty hradby byly?

Pokud přijmeme Sitchinovu teorii, pak se musíme ptát, kdo vlastně byli oni tajemní stavitelé Jericha.

Staré sumerské texty se shodují. Před dávnými časy sestoupily z nebes velmi vysoké bytosti s extrémně bílou pletí.

V zřícenině velkého zikkuratu v prastarém městě Eridu byly vykopány přes pět tisíc let staré sošky Anunnaků, sumerských bohů – stvořitelů s štíhlými těly, podivně protáhlými hlavami a vystupujícími bulvami očí.

Jejich výrazné oči jako by zářily. Usadily se v Mezopotámii, kde založily své první sídlo. Jejich jméno Anunnaki je zaznamenáno hned v několika podobách a také jednotlivé překlady se liší. Znamená to „*ti, co jsou královské krve*“, „*vznešené sémě*“ a vzhledem k tomu, že „*anu-na-ki*“ v sumerštině spojuje pojmy „*nebesa-země*“ lze připustit i výklad „*ti, co sestoupili z nebes na zemi*“.

Údaje o počtu se rozcházejí. Hovoří se o padesáti velkých bozích a početnější skupině Iggigi – nižších bohů. Některé mýty tvrdí, že 300 bohů mělo na starosti nebesa a 300 pobývalo na Zemi. Jinými slovy řečeno, 300 členů posádky zůstalo na mateřském plavidle a 300 přistálo. Podle další verze pozemský výsadek tvořilo 600 božských jedinců. Mimochodem, když patriarcha Henoch popisuje ve své apokryfní, tedy do Bible nezařazené, knize vzpouru padlých andělů, hovoří o dvou stovkách zúčastněných. Další stovka se možná do revolty nezapojila.

Anunnakové jsou spojováni s Nibiru, což se dá přeložit jako „*převozní člun*“. Podle Sitchina jde o astronomy doposud neodhalenou planetu naší sluneční soustavy, která se k Zemi přiblíží vždy v intervalu přibližně 3 600 let, a právě tehdy Anunnakové využijí krátké vzdálenosti k přesunu.

Jedna okolnost tuto představu silně podporuje. Je nesporné, že vždy za stejné časové období lidstvo skutečně zaznamenalo výrazný posun ve svém vývoji.

„Vypadá to, jako kdyby nějaká záhadná ruka pokaždé vytáhla člověka z jeho úpadku a pozvedla ho na vyšší stupeň kultury, poznání a civilizace,“ podotýká Sitchin.

Poslední tři návštěvy se měly uskutečnit zhruba v letech 10960 př. n. l.,

7360 př. n. l. a 3760 př. n. l. Tato data jsou samozřejmě pouze orientační vzhledem k tomu, že nevíme přesně, jaký čas Nibiru potřebuje k jednomu obletu. Pozoruhodné ovšem je, že při kontaktu v roce 3 760 př. n. l. měl zavítat na Zemi i nejvyšší z Anunnaků, samotný bůh Anu. Ve stejný čas podle Židů začalo stvoření světa, a proto ode dne, kdy Bůh oživil Adama, startuje židovský letopočet.

Četná vyobrazení Anunnaků najdeme i na mezopotamských tabulkách a pečeti válečcích.

ZÁKLADNA TELL GHASSUL

Jericho není jediným místem, které nám svou tajemnou minulostí spolehlivě vypráví dech. V jeho těsné blízkosti se nachází další senzace. V roce 1929 ve východním údolí Jordánu poblíž severního okraje Mrtvého moře začaly vykopávky prastarého sídla, jehož původní název se nedochoval. Dnes je tato lokalita známa pod jménem Tell Ghassul (Telejlat el-Ghassul). Místo ihned po svém objevení velmi zajímalo Vatikán. Proto zde Papežský biblický institut vyslal archeologickou výpravu. Její příslušníci čekaly pod nánosy hlíny ohromující nálezy obestřené nespočtem záhad, které se dodnes nepodařilo rozluštit. To, co zde bylo odkryto, nemá obdobu nikde jinde na světě.

Tým pod vedením Alexise Mallona užasl nad vysokým stupněm civilizace, která tam působila. I ta nejstarší vrstva obydlí (kolem roku 7500 př. n. l.) měla cihlovou dlažbu, a ačkoliv období osídlení trvalo od konce doby kamenné až po dobu bronzovou, archeologové s úžasem zjistili, že na všech úrovních nacházejí stejnou civilizaci.

„Velký pahorek tvoří tři menší kopečky; pod dvěma z nich byly zřejmě obytné domy a ve třetím se nacházel pracovní areál. Ten byl dále rozdělen na menší

Jordánsko oplývá úžasnými archeologickými nálezy. A mnohé další čekají na své objevení.

pravoúhlé sektory, uvnitř nichž byly vybudovány zděné kruhové ‚jámy‘ vyskytující se často po dvou. Že to nebyla ohniště určená k přípravě pokrmů, je zřejmé nejen z jejich párového uspořádání a z jejich velkého množství (k čemu by bylo třeba šest až osm ohnišť v jednom domě), nýbrž i z toho, že některé jámy byly válcovité a sahaly značně hluboko pod povrch. Další záhadou jsou ‚pruhy popela‘ v jejich blízkosti. Jsou to pozůstatky nějakého hořlavého materiálu, pokryté jemným pískem a potom normální hlínou, která tvoří základ další vrstvy takového ‚pruhu popela‘.

Půda na povrchu byla pokryta oblázky, pozůstatky kamení rozdrceného nějakou silou, která rovněž způsobila, že zčernaly. Mezi nalezenými artefakty byl i malý kulatý předmět z pálené hlíny, který byl vyroben s velkou přesností k jakémusi neznámému technickému účelu.

Archeologické nálezy z obytných částí záhadu jenom prohloubily. Jsou tam zdi pravoúhlých domů, zřícené, jako by byly náhle zasaženy nějakou silou těsně nad zemí, což se dá usuzovat z toho, že vnitřní části se zřítily dovnitř vcelku.

Protože se stěny zřítily prakticky neporušené, bylo možné sestavit některé úžasné malby, jimiž byly vyzdobeny, někdy i v několika vrstvách.

Na jedné z maleb je nějaká klec z pletiva před objektem na zdi zobrazena tak věrně, že vyvolává iluzi třetího rozměru. V jednom domě byla na každé stěně

Tato malba byla původně nazvána *Tygr*. Dnes se předpokládá, že jde o zachycení pohorí, které se rozprostírá na východ od Tell Ghassulu s cestami, roklemi, obdělávanými poli a vycházejícím nebo zapadajícím sluncem či měsícem nad vrcholky hor. Jde pravděpodobně o vůbec první malbu krajiny v dějinách.

vymalována nějaká scéna; v jiném zas byla u jedné zdi zabudována pohovka tak, aby se člověk, který na ní odpočívá, mohl kochat nástěnnou malbou pokrývající celou protilehlou stěnu. Na této malbě je řada lidských postav, z nichž první dvě sedí na trůně; upřeně hledí na další postavu, která zřejmě právě vystoupila z jakéhosi tělesa, vysílajícího záření.

Archeologové, kteří nástěnné malby odkryli během vykopávek z let 1931–1933, vyslovili teorii, že zářící objekt může být totožný s neobyčejně zvláštní „hvězdou“ s paprsky, kterou našli namalovanou na jiném místě. Byla to osmicípá „hvězda“ umístěna v jiné, větší osmicípé hvězdě, která jako by vybuchovala osmi paprsky. Přesný vzor, který využívá celé řady geometrických

Jezuitští archeologové originální malbu hvězdy sundali z původního podkladu a odvezli do Jeruzaléma. Dnes je vystavena v Rockefellerově archeologickém muzeu.

tvarů, je umělecky proveden černou, bílou a červenou barvou a jejich kombinací; chemická analýza použitých barev ukázala, že nejsou přírodního původu, nýbrž že jsou to složité sloučeniny dvanácti až osmnácti minerálů.

Rekonstrukce celého výjevu s hvězdou překvapuje mnoha pozoruhodnými detaily.

O tom, co představuje tento útvar, se vedou spory. Je to maska, nebo létající stroj? Ty výrazné bílé kotouče znázorňují oči, nebo zářící reflektory?

Objevitel této nástěnné malby usoudil, že osmicípá „hvězda“ musí mít nějaký náboženský význam. Upozornil i na to, že osmicípá hvězda, která bývála symbolem planety Venuše, byla i nebeským symbolem bohyně Ištar. Zůstává však skutečností, že v Tell Ghassulu nebyly nalezeny vůbec žádné doklady o jakémkoli náboženském uctívání, žádné „kultovní předměty“, sošky bohů apod., což je další neobvyklý rys této lokality. My se domníváme, že to znamená jen jedno: místo neobývali lidé, kteří bohy uctívali, nýbrž ti, kdo sami předmětem uctívání byli: prastaři, bohové, tedy Anunnakové.“ Uvedl Zecharia Sitchin v knize Války bohů a lidí a na podpoření své hypotézy o něco dál píše: „Že tato hvězda neměla žádný náboženský význam, ještě potvrzuje fakt, že se v jejím sousedství objevují čmáranice odpovídající modernímu graffiti, které dnes nejsou a jistě ani tehdy nebyly výrazem úcty. Zachycují domy s tlustými zdmi, rybí ploutve, ptáky, křídla a v levém horním rohu dokonce (podle některých) vřetenatku (druh plže). Tato graffiti jsou kromě již zmíněných barev provedena v různých odstínech žluté a hnědé.

Zvlášť pozoruhodné jsou dva útvary, jimž dominují nápadné „oči“. Dokážeme si celkem dobře představit, jak přesně mají vypadat, neboť jejich obrazy byly nalezeny ve větším měřítku a detailnějším provedení na stěnách dalších domů. Tyto předměty jsou kulaté nebo oválné a jejich horní část se skládá z několika vrstev namalovaných

černou a bílou. Střed ovládají dvě velké ‚oči‘; dokonale černé kotouče uprostřed bílých kruhů. Na spodní části jsou dvě (nebo čtyři?) vytažené podpěry, namalované červenou barvou. Mezi těmito nožkami vyrůstá z tělesa předmětu jakýsi baňatý tvar.

Byly tyto předměty ony ‚větrné víry‘, ‚vichry‘, o nichž se zmiňují všechny blízkovýchodní texty, ‚létaající talíře‘ Anunnaků? Nástěnné malby, kruhové jámy, vrstvy popela, rozbité, zčernalé obložky, umístění lokality – vše, co bylo objeveno a co ještě pravděpodobně na objevení čeká – to vše mluví pro to, že Tell Ghassul byla tvrz a zásobovací depo hlídkové vzdušné lodi Anunnaků.

Přechod mezi Tell Ghassulem a nedalekým Jerichem sehrál důležitou a často zázračnou úlohu v několika biblických událostech, kterážto skutečnost patrně ještě posílila zájem Vatikánu o toto naleziště. Právě zde překročil prorok Eliáš řeku (na východní břeh), aby dodržel schůzku – v Tell Ghassulu? – po níž měl být vyzdvižen vzhůru do nebe v ‚ohnivém voze... ve vichru‘.“

ELIÁŠŮV OHNIVÝ VŮZ

Sitchinovo nadšení je oprávněné. Prorok Eliáš, který žil v polovině 9. století před Kristem, byl skutečně výjimečnou, boží přízní obdařenou osobností. Vykonal mnohé zázraky, většinou spojené s ohněm z nebes. Tuhle nadpřirozenou vlastnost měl přímo vrozenou. Podle Svatého Epifanie Kyperského při Eliášově narození jeho otec Savach měl vidění, jak andělé Boží dítě ovinují ohněm a krmí ho plameny.

Za panování izraelského krále Achaba židovský národ odpadl od víry otců a začal se klanět pohanským modlám. Zasloužila se o to především Achabova manželka fénická princezna Jezabel, která silně podporovala kult Baala.

Eliáš se nejdříve marně snažil krále přesvědčit, aby činil pokání a obrátil se k pravému Bohu. Pak mu ohlásil trest. Po tři roky nebude ani deště, ani rosy na zemi a sucho přestane až po prorokově modlitbě (1Kr 17.1). A skutečně nebe se uzavřelo, započalo sucho a hlad po celé zemi.

Po třech létech Eliáš přikázal shromáždit na hoře Karmel celý Izrael a kněžstvo Baala (1Kr 18, 19) a navrhnul, aby byly postaveny dva oltáře. Jeden Baalovi a druhý Hospodinu. Bůh, který se ohlásí ohněm z nebes, je pravý Bůh. Jako první přistoupili k obětování Baalovi kněží, vztyčili oltář, naskládali dřevo, podřízli býčka a začali vzývat modlu od rána do večera. Nebe mlčelo.

K večeru Eliáš vzal dvanáct kamenů podle počtu kmenů synů Jákoba, vybudoval oltář ve jménu Hospodinově a okolo vyhloubil příkop. Pak rozsekal býka na kusy a položil jej na dříví. Nato řekl: „*Naplňte čtyři džbány vodou a vylijte ji na zápalnou oběť a na dříví!*“ Potom řekl: „*Udělejte to ještě jednou.*“ Oni to udělali. Znovu řekl: „*Udělejte to potřetí!*“ Udělali to tedy potřetí. Voda tekla okolo oltáře a naplnila i příkop (1Kr 18, 30 - 35). Když byl příkop naplněn vodou, prorok prosil Boha, aby Hospodin seslal z nebe oheň. A oheň skutečně sestoupil a spálil oběť, dřevo a také

Po Eliášově vzývání sestoupil oheň z nebes.

kameny a vysušil vodu. Lid, když spatřil zázrak, opět uvěřil v Hospodina. Tehdy prorok Eliáš seslal další oheň z nebes a spálil všechny vyznavače Baala. Potom se začal modlit, aby začalo pršet. Po jeho modlitbě se spustil silný déšť, který napojil žíznivou zemi.

Velkou záhadou je prorokův odchod z tohoto světa. Stejně jako patriarcha Henoch nezemřel, ale byl vzat na nebesa. Druhá královská o tom píše: „*I stalo se, když Hospodin chtěl vzít Elijáše ve vichru vzhůru do nebe, že Elijáš s Elišou (prorokův žák – pozn. aut.) se právě ubírali z Gilgálu. Elijáš řekl Elišovi: ‚Zůstaň zde, protože mě Hospodin posílá do Bét-elu.‘ Eliša odpověděl: ‚Jakože živ je Hospodin a jakože živ jsi ty, neopustím tě.‘ I sestoupili do Bét-elu. Proroctví žáci, kteří byli v Bét-elu, vyšli k Elišovi a otázali se ho: ‚Viš, že Hospodin dnes vezme tvého pána od tebe vzhůru?‘ Odpověděl: ‚Vím to také. Mlčte.‘ A Elijáš mu řekl: ‚Elišo, zůstaň zde, protože Hospodin mě posílá do Jericha.‘ Odpověděl: ‚Jakože živ je Hospodin a jakože živ jsi ty, neopustím tě.‘ I přišli do Jericha. Proroctví žáci, kteří byli v Jerichu, přistoupili k Elišovi a řekli mu: ‚Viš, že Hospodin dnes vezme tvého pána od tebe vzhůru?‘ Odpověděl: ‚Vím to také, Mlčte.‘ Tu mu řekl Elijáš: ‚Zůstaň zde, protože Hospodin mě posílá k Jordánu.‘ Odpověděl: ‚Jakože živ je Hospodin a jakože živ jsi ty, neopustím tě.‘ I šli oba spolu.*

Posledním místem, které Eliáš navštívil, bylo Jericho. Cestou (k Tell Ghassulu?) musel přejít Jordán. Podle Bible to dokázal suchou nohou.

Padesát mužů z prorockých žáků šlo za nimi a postavilo se naproti nim zpovzdálí; a oni oba stáli u Jordánu. Eliáš vzal svůj plášť, sbalil jej, udeřil do vody a ta se rozestoupila, takže oba přešli po suchu. A stalo se, jak přešli, že Eliáš řekl Elišovi: „Požádej, co mám pro tebe udělat, dříve, než budu od tebe vzat.“ Eliša řekl: „Ať je na mně dvojnásobný díl tvého ducha!“ Eliáš mu řekl, „Těžkou věc si žádáš. Jestliže mě uvidíš, až budu od tebe brán, stane se ti

Holandský malíř Aert de Gelder namaloval v roce 1710 křest v řece Jordán. Jaká jasnozřivá vize ho přiměla, aby na obloze namaloval kulatý disk, připomínající UFO, který svými paprsky ozařuje postavy Krista a Jana.

tak. Jestliže, ne, nestane se. ' Pak šli dál a rozmlouvali. A hle, ohnivý vůz s ohnivými koni je od sebe odloučil a Eliáš vystupoval ve vichru do nebe. Eliša to viděl a vykřikl: „Můj otče! Můj otče! Vozataji Izraele!“ A pak už ho neviděl. “

Biblický text o Eliášově nanebevzetí obsahuje hned několik pozoruhodných detailů. Jednak se dozvídáme, že tento výjimečný akt byl předem naplánován. Ví o něm nejen samotný prorok a jeho společník, ale i proroctví žáci v Bét-elu a v Jerichu. Eliša je napomíná, aby mlčeli. Nechtěl tedy, aby se zpráva rozkřikla a přilákala davy čumilů.

Zvláštní je, že žáci se vůbec nezmiňují o nebesích, ale jen o „vzetí vzhůru“.

Fascinující nádech má i popis samotného způsobu dopravy. Nejde o zázrak.

Hospodin chce vzít Eliáše ve vichru, a tak se taky nakonec stane. Ohnivý vůz a ohnivě koně, kteří jítří naši fantazii, pouze oddělili proroka od jeho společníka. Byl to nějaký oslnivý záblesk? O tom, že by kočár vezl proroka vzhůru, se text nezmiňuje.

PÁR POCHYBNOSTÍ

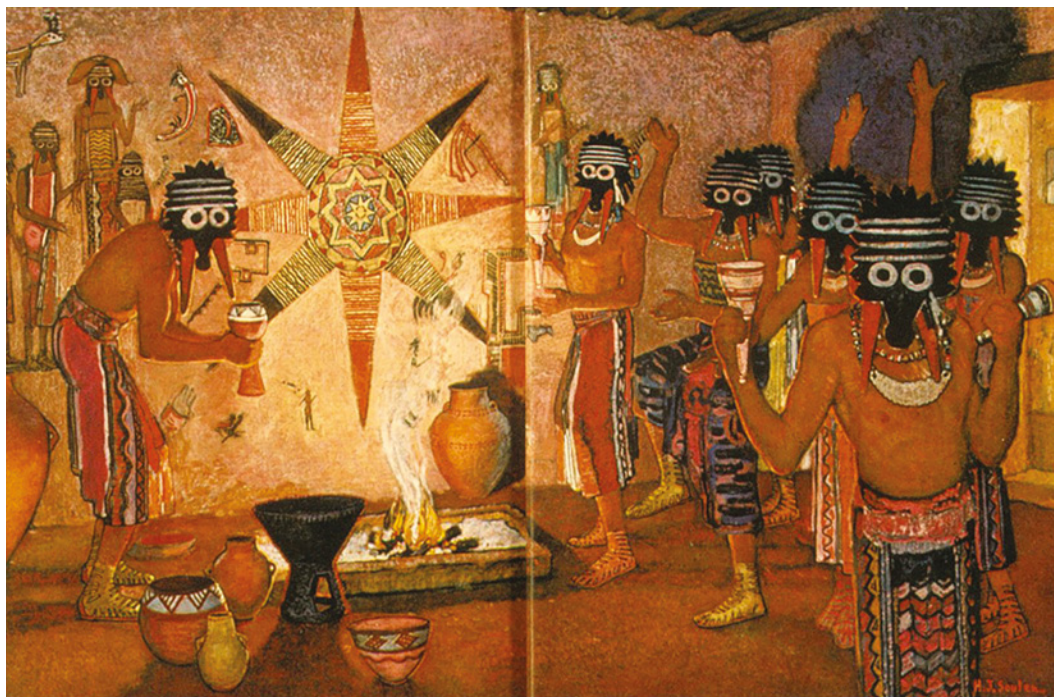
Má tedy americký badatel pravdu? Byl Tell Ghassul původně sídlem mimozemské posádky?

Obávám se, že předložené důkazy nejsou příliš přesvědčivé. Místo nás sice fascinuje neobvyklou architekturou – jen stěží si dovedeme představit člověka doby kamenné, jak si hoví na pohovce a spokojeně se kochá rozměrným obrazem na protilehlé stěně – a taky nabídlo svým objevitelům opravdu překvapivé nálezy, jejichž význam si nedovedeme vysvětlit, ale zároveň nelze vyloučit, že to vše bylo dílem lidských rukou. Abychom si rozuměli, nepochybně, že „*kdosi zvenčí*“ se v dávných dobách pohyboval na naší planetě. A už vůbec nevyvracím zásahy do technického pokroku lidstva; pro to vše nacházíme obrovské množství indicií, ale odmítám se vzdát kritického přístupu. Každou z předložených archeologických hádanek je nutné podrobit důkladnému zkoumání. Je to samozřejmě svízelné i s ohledem na to, že samotní archeologové se velmi často neshodnou a na jeden tajemný nález mají deset odlišných názorů. Pokud nejste schopni přijít s vlastním řešením, je těžké se rozhodnout, ke které z předložených verzí se přiklonit.

Pokusme se tedy podrobit tellghassulské hádanky testu věrohodnosti.

Malba osmicípé hvězdy, která nás nejvíce zajímá, byla objevena 17. prosince 1932 v budově číslo 10 v hloubce pouhých 20 cm pod povrchem. Nacházela se na stěně o délce 8 m a výšce 5,5 m. Celá místnost byla tedy velmi prostorná, a jak ukázaly další vykopávky, patřila k vícepokojovému komplexu. V jednotlivých prostorách se dochovaly různé předměty z keramiky, kosti a pazourku.

A to je první problém. Pokud si představím, že existuje nějaké místo, kam mimozemští návštěvníci pouze nedocházeli ze svého vesmírného plavidla, ale kde trvale žili, pak bych očekával, že se tam dochovaly i nějaké důkazy o jejich velmi vyspělé

Novodobá představa magických rituálů vykonávaných v místnosti s hvězdou.

technice. Pracovní nástroje, vědecké přístroje či alespoň nějaké docela obyčejné předměty každodenní potřeby. A ty by měly být třeba z kovu, plastu nebo nám dosud neznámých materiálů, a ne z hlíny, kosti a kamene. I když připustím, že pak za sebou dokonale zametli stopy a vše cenné a nepozemské si odvezli, nechce se věřit, že při tak dlouhodobých kontaktech by někde nezapomněli alespoň nějakou pro ně bezvýznamnou maličkost.

V budově s malbou hvězdy se navíc našlo sedm kojeneckých hrobů. Potomci Anunnaků to jistě nebyli. Proč by v jejich příbytku měly být uloženy ostatky pozemšťanů? Navíc to zjevně není důkaz o vysoké kojenecké úmrtnosti. Všechny děti měly zlomený vaz. Byly obětovány,

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Strážci tajemství.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.